



Van de regen in de dakgoot

Blijspel in drie bedrijven

door

ANKE STEFFERS

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **VAN DE REGEN IN DE DAKGOOT** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ANKE STEFFERS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

ROLVERDELING:

Marten: Een jongeman van eind 20. Eigenlijk erg trouw aan zijn vriendin, maar zij vertrouwt hem niet. Erg egoïstisch, moeilijk om te praten. Heeft een goede band met zijn zusje.

Zoë: Een dame van 28, die bij Marten komt aankloppen en zegt dat hij haar van vroeger kent. Ze heeft nu zijn hulp nodig. Een beetje naïef, maar toch ook wel weer sluw.

Kirsten: Een wat felle tante die Marten wantrouwt. Is stapelverliefd op hem, maar ziet in alles de negatieve kant, waardoor ze onaardig en onsympathiek overkomt.

Vera: Een vrouw van tegen de 50 die nogal overdreven jong gekleed is. Zeer bemoeizuchtig, zeer irritant, maar voelt zich erg onbegrepen.

Frenk: De goeiige vader van Amy en Marten. Is gevallen voor een veel jongere meid en komt daarom om raad vragen bij zijn zoon.

Amy: (begin 20) Een leuke jonge meid, zusje van Marten. Slim en spontaan.

Sjors: De vader van Sanne. Hij is groenteboer en is erg bezorgd over zijn dochter. Denkt dat ze op het verkeerde pad is terechtgekomen. Ziet in Marten eerst een vriend, maar wantrouwt hem na verdenkingen.

Sanne: (18 jaar) De jonge vriendin van Frenk, dochter van groenteboer Sjors. Lief, onschuldig meisje en gewoon blind door verliefdheid.

Simon: (kan dubbelrol zijn met Sjors) De man die denkt dat Zoë van hem is. Een sukkel die zichzelf enorm aantrekkelijk en goed vindt. Een enorm vaderskindje.

EERSTE BEDRIJF

Kirsten zit in een nette houding op de bank en kijkt strak voor zich uit. Op tafel voor haar staat een glas rode wijn. Marten komt binnengestormd via de linkerdeur.

Marten: Oh Kirsten, het spijt me zo dat ik te laat ben. Het was zo druk op het werk. Ik kon echt niet weg komen.

Kirsten: Dat zal best wel weer. Kun je niet gewoon eerlijk zijn, in plaats van zo'n zwakke smoes te verzinnen?

Marten: Nee, het was echt zo. Er was een klant, een hele belangrijke en die kregen we maar niet weg. Hij komt altijd vlak voor sluitingstijd, omdat 'ie denkt dat de wereld om hem draait.

Kirsten: We hadden een afspraak. Kon je nou niet één keer op tijd zijn?

Marten: Het spijt me echt heel erg. Ik heb me vreselijk gehaast. Moet je m'n hart eens voelen; hij gaat sneller dan die van een veldmuis.

Kirsten: En de stromen zweet gutsen van je voorhoofd af. Ik zie het...

Marten: Wil je misschien iets drinken? Ik heb speciaal voor jou die wijn gekocht waar je zo dol op bent.

Kirsten: Staat dan zeker nog in je auto. Ik heb je hele kelder en alle keukenkasten doorgezocht naar drinkbare wijn. Ik heb nu één of ander goedkoop, smerig gedrocht.

Marten: Ik zal het gelijk voor je pakken. Blijf zitten! Ga niet weg! *(Kirsten reageert niet. Marten gaat snel naar de keuken (rechterdeur). Het gesprek vervolgt zich. Marten vanuit keuken, Kirsten vanuit kamer)* Maar hoe is het nu met je moeder?

Kirsten: Gaat wel. Ze ligt nog veel in bed, maar ze voelt zich wel al wat beter. Lief dat je ernaar vraagt.

Marten: En je vader? Moet die alweer snel naar het buitenland?

Kirsten: Wat moet hij daar?

Marten: Oh... eh... ik dacht dat... *(komt op met wijn en een glas, schenkt wijn in, terwijl gesprek verder gaat)* Hier is hij dan, je favoriete wijntje. Hij stond inderdaad een beetje lastig.

Kirsten: Wat moet mijn vader in het buitenland?

Marten: Ja, ik krijg nogal vaak visite over de vloer en dan nemen ze waar ze zin in hebben. Dus ik had de wijn goed verstopt. Was het druk op je werk?

Kirsten: *(met lachje)* Je bent ook wel erg jij ook, hè? Als je kop niet vastzat...

Marten: Dan had ik er allang een andere op gezet, een mooiere.

Kirsten: *(lachend)* Wie z'n hoofd zou je tijdelijk willen lenen? Heb je

een voorkeur?

Marten: Aan jou, lieverd. Op wie, zou jij willen, dat ik leek?

Kirsten: Oh, da's een lastige. Ehm... ja, er lopen een boel knappe kerels rond. (*denkt even na*) Doe maar Brad Pitt. Daar wil ik wel een nachtje mee doorbrengen.

Marten: (*toch wat geschrokken*) Een hele nacht? Om wat te doen dan?

Kirsten: (*lacht weer*) Wat denk je zelf? Brad is het toch helemaal? Vooral als 't ie er een beetje ruig uitziet. Met zo'n baardje van een week. Oh, heerlijk.

Marten: Ik weet zeker dat ik 's nachts in bed beter presteer dan hij. Je kunt niet knap zijn, een mooi lichaam hebben en dan ook nog eens een ster in bed zijn. Dan kan niet samengaan. Zoveel geluk heeft niemand.

Kirsten: Je leent toch ook alleen zijn hoofd?

Marten: Bespeur ik hier een compliment?

Kirsten: Maak er zelf maar van wat je wil. (*wacht even*) Hoe is het eigenlijk met jouw moeder? Is ze alweer een beetje bijgetrokken?

Marten: Je wilt 'r niet zien. Het wordt met de dag erger. Ik ga echt niet meer met haar over straat en als ik wel moet, dan zeg ik iedereen dat ze mijn geflipte buurvrouw uit het gesticht is en dat ik een dagje op haar moet passen.

Kirsten: Dat zou jij nooit doen. Daar ben je veel te watterig voor.

Marten: Maar het is echt heel erg. Je zou d'r moeten zien. Ik weet zeker dat je je lach niet eens in kunt houden.

Kirsten: Heerlijk toch, zo'n jonge moeder. Die van mij lijkt al een oma. Daar word je blij van.

Marten: Zullen we ruilen? Je mag 'r hebben. Gratis.

Kirsten: Ik ga binnenkort wel weer met haar aan het shoppen. Dat kunnen wij samen als de beste.

Marten: Je bedoelt alleen jullie twee hè? Ik hoef niet mee, toch?

Kirsten: Nee, maar wij gaan ook nog wel een keer samen. Ja Marten, dat heb je me beloofd; al zo'n zeven maanden geleden. En kijk eens naar jezelf. Een keer een moderne sweater zou niet gek zijn.

Marten: Wat is er mis met mijn garderobe? Ik heb van alles wat. Het is toch allemaal nog heel?

Kirsten: Wel eens gehoord van 'mode'? Je moet een beetje met je tijd meegaan. (*krijgt ingeving*) Of je gaat bij mijn moeder wonen. Jij als opa en zij als oma. Het perfecte koppel.

Marten: Hé, niet aan het beledigen gaan nu, hè? Ik ben een jonge vent met een fris hart.

Kirsten: (*staat op, buigt over Marten heen en knijpt hem in zijn wang*)

Maak van je hart geen moordkuil, schatje van me. Ik zie je morgenavond wel weer.

Marten: Morgenavond? Hadden we al iets afgesproken dan?

Kirsten: (*bozig*) Je gaat me toch niet vertellen dat je dat alweer vergeten bent, hè?

Marten: (*neplachje*) Nee, natuurlijk niet. Geintje joh! Ik zou ons afspraakje toch niet vergeten? Zo ben ik toch helemaal niet?

Kirsten: Dat is je geraden ook. Maak er iets moois van, hè. Ik bedoel, je wilt vast een goede beurt maken.

Marten: Voor jou sloof ik me altijd uit. Dat weet je toch? (*staat ook op*) Ik zal je even uitlaten. (*de twee lopen de kamer uit via de linkerdeur. Even later komt Marten terug. Hij houdt zijn handen strak op zijn hoofd om goed na te kunnen denken*) Oh, wat was dat nou morgen? Ik moet een goede beurt maken. Voor wie? Voor Kirsten? Nee, er is vast meer. (*slaat zichzelf op hoofd*) Marten sukkel, wanneer begin je nou eens met het bijhouden van een agenda? (*zucht diep*) Ik moet het weten. Het is vast iets bijzonders. Ik bel moeders. Die weet het vast. (*loopt richting de telefoon*) Als ze dan maar niet direct langs wil komen. Stel dat de buurt haar ziet in haar nieuwe outfit. Er doen al zoveel verhalen de ronde, over mij alleen al. (*draait het nummer en wacht even*) Ja hoi, met Marten... Ja, het gaat goed met me... Ja echt... Ja, ik eet goed en ik ga op tijd naar bed. Mam, even een vraag... Wat?... Nee het gaat goed tussen ons. We hebben net even goed gepraat... Maar waar ik voor belde... Wat?... Ja, binnenkort gaat ze met je naar de stad... Ik zal zeggen dat je er erg naar uitkijkt. Maar waar ik voor belde, weet jij wat er morgen voor bijzonders is?... Nee, dat is voor jou bijzonder... er is iets anders... Nee mam, laat maar... Ja hoor, doeiiii! (*hangt met een diepe zucht op*) Overleefd! Maar nu ben ik nog geen steek wijzer. (*de bel gaat. Marten staat op en verdwijnt door de linkerdeur. Hij komt terug met een wat viezig uitziend meisje. Zoë heeft een grote koffer bij zich. Hij houdt wat angstig afstand*)

Zoë: Marten, ken je me echt niet meer? Ik ben het, Zoë. We woonden vroeger bij elkaar in de straat. We hebben samen gevoetbald en heel veel kattenkwaad uitgehaald. Dat weet je toch nog wel?

Marten: Nee, ik ken geen Zoë. Ik ken niemand die zo heet. Weet je zeker dat je hier goed zit?

Zoë: Ja, heel zeker. Marten van Straaten, ik zag het op je brievenbus staan. Ik heb je gevonden.

Marten: Wat moet je dan in deze stad?

Zoë: Ik was op zoek naar jou. En ik heb je gevonden.

Marten: Ehm... ik denk dat ik toch liever heb dat je m'n huis weer verlaat. Ik ken je echt niet.

Zoë: Denk nou nog eens goed na! Kom wat dichterbij en kijk me eens diep in mijn ogen.

Marten: Nou, ik kan het vanaf hier ook wel zien hoor. Ik ken je gewoon niet. Sorry... ik zal je de deur wijzen.

Zoë: Marten toch, vroeger was je zo'n meegaand jongetje. Je stond altijd voor iedereen klaar. Als er een vogeltje uit een nestje was gevallen, redde je het van een vreselijke dood. Je hielp de hond van ome Willem als kinderen hem weer aan het pesten waren. En nu heb je niet eens wat over voor een oude bekende.

Marten: Heb ik vroeger vogeltjes geholpen? Dan was ik vast erg ziek.

Zoë: En die arme hond had maar drie poten. Hij kon jouw hulp goed gebruiken en dat gaf je hem dan ook. Altijd.

Marten: Ik haat honden. Dat kan ik dus niet geweest zijn. Kom, de deur is die kant op.

Zoë: (*radeloos*) Marten, je moet me helpen! Alsjeblieft.

Marten: Ik heb het niet zo op helpen. Ja, ik ben een rotzak, hoor. Ik heb maar een klein hart. Je hebt niks aan mij.

Zoë: Ik heb onderdak nodig. Het is maar voor een tijdje. Je zult geen last van me hebben. Ik doe alles voor je. Noem het op!

Marten: Nou, als ik daar even over nadenk... (*komt weer op wereld*) Nee, ik kan je niet helpen. Nou hup! Naar die deur.

Zoë: Ik ga niet. Je moet eerst naar mijn verhaal luisteren. Geef me vijf minuten en ik heb je om.

Marten: Ik wil geen vijf minuten verspillen. Fijn dat je zo'n vertrouwen in me had, maar het gaat niet door.

Zoë: Jij bent toch zo slim en wijs? Je hebt toch zelfs gestudeerd?

Marten: En wat heb ik daarmee gedaan? Ik werk op een duf kantoor met heel veel zeurende klanten. Ik zei het al, je hebt helemaal niets aan mij. Ik ben een loser. (*duwt Zoë in de richting van de linkerdeur*)

Zoë: (*tijdens duwen*) Wie heeft je hart tot steen gemaakt? Wie is de schuldige? Dan zal ik die eens flink straffen. (*Marten krijgt Zoë de deur uitgewerkt. Hij komt zwaar ademend terug*)

Marten: Wat denkt ze wel, zeg? Wil een beetje onderdak krijgen bij een compleet onbekende man. Ze spoort niet. (*vanachter de schermen, vanaf buiten, begint Zoë te roepen*)

Zoë: Marten, hoe kun je dit nou doen? Hoe kun je de moeder van je enige zoon zo de straat op schoppen. (*Marten slaat zijn handen voor zijn oren*) Die jongen moet toch een vader hebben? Ik heb al zo weinig geld. Wil je dat hij sterft door jouw toedoen? (*Marten raakt licht in paniek en ijsbeert heen en weer*) Ik heb er toch niet alleen

voor gekozen? Je wilde zo graag een zoon. En nu heb je er één. Je kunt hem nu niet afwijzen. (*even stil*) Ja buurvrouw, uw buurman heeft geen hart; hij heeft me zo de straat op gezet. (*Marten staat bijna op knappen*) Hoe kon hij, hè? Hij zei dat hij van me hield, maar hij heeft alles gelogen. (*Marten sprint de kamer uit*) Je hield toch van me, Marten van Straaten? (*even later trekt Marten Zoë door de linkerdeur naar binnen*)

Marten: Wat ben je aan het doen? Wat zal de buurt niet denken?

Zoë: (*heel rustig*) Ja, je buurvrouwtje werd wel een beetje pips om d'r neus. Die heeft niet lang meer te leven hoor. Haar hart moest wel een hele grote sprong maken om nog door te kloppen. Heb je goed contact met haar? Vast niet. Zal ik nog even met 'r gaan praten om te zeggen dat ik gelogen heb. Ik wil geen moord op m'n geweten hebben.

Marten: Zoë, hou op! Wil je me gek maken ofzo?

Zoë: Nee, ik ben hier al de gek.

Marten: Je gaat nu weg en ik wil niets meer horen.

Zoë: Ik ga wel even bij je buu'v op de thee. Kan ik haar direct het hele verhaal vertellen. Het verhaal waar jij niet naar wilt luisteren. Zal ik dan ook direct die oude buurman aan de rechterkant van je huis met een bezoek vereren? Die stond zo leuk te gluren achter de gordijntjes. Hij wil er vast meer van weten.

Marten: Goed, vertel me wat ik moet doen om het volledige negeren door de hele buurt te voorkomen.

Zoë: Kijk, nou praten we over zaken. Daar kwam ik voor. Ga er maar wel even bij zitten, het is een lang verhaal.

Marten: Houd het kort! Ik heb nog meer te doen vandaag.

Zoë: Ik doe m'n best. (*korte pauze*) Maar heb je eerst even wat te drinken voor me? Ik heb een droge keel van dat geschreeuw.

Marten: Dat heb je toch zelf gedaan?

Zoë: Wie was trouwens die mevrouw die met die opgetutte Chiwawa aan de overkant van de straat liep? Ze ging even stilstaan om te luisteren wat ik te zeggen had.

Marten: Ik ga al. Wat wil je?

Zoë: Nou, ik zie dat halve wijntje hier staan... Ik houd erg van wijn. En je hebt, blijkbaar al en fles open staan.

Marten: Nee, deze wijn is echt niet lekker. Nee bah, er zit een hele gore smaak aan. Daar wil je niet aan beginnen. Echt niet.

Zoë: (*pakt wijnglas op, ruikt eraan en neemt een slokje*) Niet te drinken, maar dat zijn dure wijntjes nooit. Ik voel me nu al in status stijgen. (*de bel gaat*)

Marten: Dat meen je toch niet, hè? Staat die tuthola van een

buurvrouw nu al voor de deur? Zoë, als jij eens wist wat je me aan hebt gedaan... Dan zou je uit jezelf al vertrekken. (*de bel gaat nogmaals*) Je krijgt zo nog meer van die dure wijn als je nu naar de keuken verdwijnt. Wie het ook is, hij of zij kan je beter niet zien.

Zoë: Is goed hoor. Ik wil je natuurlijk niet in de problemen brengen.

Marten: Oh nee? Wat doe je hier dan nog? (*De bel gaat weer. Marten trekt Zoë omhoog en duwt haar richting keuken*)

Zoë: (*sexy*) Tot zo, stuk van me! (*Marten gaat snel naar de voordeur en komt terug met Frenk*)

Frenk: Goed dat je d'r bent. Ik had eigenlijk niet anders verwacht, maar toch...

Marten: Waar kom je voor?

Frenk: Hé, een beetje gastvrij tegen je vader doen, is toch niet zoveel gevraagd? Breng me eerst eens een lekker koud pilsje. Daar ben ik wel aan toe.

Marten: Ik heb weinig tijd, pa.

Frenk: Het duurt ook niet lang. En dat biertje zit al achter m'n kiezen voor jij hem gebracht hebt. (*lacht om zichzelf*) Zo'n lekkere koele, zoon. (*Marten gaat nerveus af naar de keuken. Frenk gaat uitgebreid op de bank zitten en pakt de krant van de tafel. Marten komt terug met een flesje bier*) Kan er niet eens een glas vanaf? Of heb je al je glazen op de grond laten vallen met je linkse linkerhanden? (*lacht weer*)

Marten: Komt eraan. (*af naar keuken*)

Frenk: (*neemt een flinke slok bier*) 't Valt me mee hoe het er hier uitziet. Het is nog wel een soort van opgeruimd. Hij wordt nog wel eens groot. (*Marten komt weer terug en geeft Frenk het glas*)

Marten: Nou, barst los!

Frenk: Wat een haast. Puh puh. Denk om je hart. Alles rustig aan doen, is het beste. Dan houd je het het langste vol.

Marten: Ik moet zo nog weg, dus vandaar.

Frenk: Hoe is het nu met je moeder? Vertel me dat eerst maar eens.

Marten: Dat wil je niet weten. Ze is helemaal geflipt.

Frenk: Dat was ze altijd al. Al moet ik wel zeggen dat ze er voor een vrouw van haar leeftijd nog best goed uitziet. Het brengt me soms wel weer even aan het twijfelen, hoor. Dan zit ik echt te denken; was het verstandig om haar te verlaten?

Marten: Wat is er waar je zo dringend over wilde komen praten?

Frenk: Martie van me. Je bent een echte zakenmeneer geworden. Is het toch nog goed gekomen met je. (*Marten kijkt dwingend*) Goed, goed, ik zal je niet te lang ophouden. Waar ik voor kwam is het volgende... (*in de keuken valt een glas op de grond*) Is er iemand

in de keuken, ofzo?

Marten: Ach, het zal die rotkat van de buren wel weer zijn. Die klimt altijd door het keukenraampje naar binnen. Ik ga even kijken. (*staat op*)

Frenk: Ja, doe dat. Ik heb geen haast hoor. En ik heb m'n biertje, dus ik red me wel. (*Marten verdwijnt naar de keuken – neemt weer slokje bier*) Is er toch nog een glas stuk. Ha, ik moet helderziende worden. Word ik nog rijk ook. Dat zou vast indruk maken op Sanne. (*met smile*) Ach, dat kind vindt alles mooi. (*Marten komt terug*)

Frenk: Zo, je hebt de kat dezelfde weg teruggeduwd?

Marten: (*verbaasd*) Kat? (*ziet het in*) Oh ja, de kat. Ja, het was hem weer gelukt. (*gaat onrustig zitten*) Ik luister...

Frenk: Ik wil dat je na mijn verhaal heel eerlijk bent. Je moet echt je mening geven, o.k.?

Marten: Doe ik.

Frenk: Sjongejonge, je hebt je vocabulaire vanmorgen zeker maar op je nachtkastje laten liggen, hè? Wat een woorden stromen er uit jouw mond, zeg. (*ziet Martens dwingende blik*) Goed, ik ga het nu echt vertellen... (*De bel gaat weer. Marten staat geïrriteerd op en snelt de kamer uit*) Hij heeft dan wel geen woorden, z'n benen heeft 't ie vanmorgen extra goed aangeschroefd. (*neemt slokje bier en kijkt weer even in de krant - Marten komt terug met een pakje*)

Marten: Het was de postbode maar, met een pakje. (*gaat weer op bank zitten*) Nu luister ik echt.

Frenk: Ik zit hier best hoor. Lekkere bank, goede zetel. Maar goed, ehm... je weet dat het nu inmiddels al zo'n twee jaar geleden is dat je moeder en ik met elkaar braken, hè? Braken? Dat klinkt wel erg smerig... maar je weet wat ik bedoel. En nu is het zo dat ik... (*vanuit de keuken klinkt een harde nies. Marten springt op*)

Marten: Ben ik zeker vergeten dat raam dicht te doen. Wat kan een mens soms stom doen, hè?... (*verdwijnt*)

Frenk: Die gozer heeft straks het heen en weer. Moet 'ie het gesticht in, omdat 'ie doorgelopen is... (*lacht om eigen grap*) Doorgedraaid dan... (*lacht nogmaals, Marten komt weer terug en gaat nogmaals zitten*)

Marten: Raam is dicht. Vertel!

Frenk: Je hebt het er maar druk mee, hè? Goed, het zit zo... Ik heb iemand ontmoet. Een vrouw. Nou ja, vrouw. Ja, dat is eigenlijk het probleem...

Marten: Het is eigenlijk een vent...?

Frenk: (*lacht hard*) Ja, dat zou ook wat zijn, zeg. Ben je helemaal stapelverliefd op een vrouw, lig je bij elkaar in bed en dan ontdek

je dat zij een vreemd uitsteeksel heeft. (*schraapt keel*) Nee, dat is het niet... Ehm... pff, lastig om dit te zeggen. Nou ja, het moet maar. Het probleem is... ze is nogal... erg... jong.

Marten: Dat is toch niet zo erg?

Frenk: Ze is echt... jong. Heel erg jong. Piepjong.

Marten: Hoe jong dan?

Frenk: Het is echte liefde, hoor. Zij voelt ook heel veel voor mij. We houden nu al van elkaar.

Marten: Pa, hoe jong?

Frenk: (*in hoestje*) Achttien.

Marten: (*kijkt scheef*) Zei je nou... achttien?

Frenk: Ja, lichtelijk jong wel, hè?

Marten: Man, dat kan toch niet? Ze kan je dochter zijn. Amy is bijna net zo oud. Gatver, doe normaal!

Frenk: Echte liefde overwint toch alles? En ze is niet meer minderjarig. Ik ga dus niet tegen de wet in.

Marten: Je wilde mijn mening hebben... Nou, die krijg je. Maak het uit met d'r. Pa, dit kan echt niet hoor.

Frenk: Ah Marten, jij bent toch nooit zo serieus? Jij zegt toch altijd; 's nachts merk je d'r niks van. En misschien is het maar voor een tijdje. We hebben nu veel plezier.

Marten: Denk na, ze is meer dan dertig jaar jonger dan jij.

Frenk: We snappen ook wel dat het wat gevoelig zal liggen bij onze familie. Haar vader gaat vast door het lint. Vooral als hij hoort om wie het gaat.

Marten: Wat bedoel je?

Frenk: Ken je Sjors nog?

Marten: Sjors, de groenteboer?

Frenk: Ja, die.

Marten: Natuurlijk. Ik zie hem altijd in het café. Maar wacht... bedoel je dat...?


Frenk: Ja, dat is haar vader. We moeten het dus strikt geheim houden.

Marten: (*streng*) Nee, je moet het direct uitmaken en daarna moet je er nooit meer over praten. Met helemaal niemand. En al helemaal niet met Amy. (*de bel gaat*) Jemig, is het open huis vandaag, ofzo? (*Marten gaat af om open te gaan doen. Frenk drinkt zijn biertje leeg en staat op. Marten komt terug met Amy die een schooltas op haar rug draagt. Marten begint direct te seinen naar Frenk die hem onbegrijpend aankijkt*)

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407



“Samenspelen” is ons motto